

ДІЛО

Видав: Жидомирська Книжкова майстерня

Українська Народна Республіка.

Львів, дия 12 падолиста 1918.

З'єднення всіх українських земель в одну українську державу, — незалежна, самостійна, вільна Україна, — се ідеал, який освічував шлях усім українським поколінням, починаючи з часу українського національного відродження.

Тепер ми стоїмо безпосередньо перед здійсненням цього ідеалу. Висловом цього є недільна ухвалі Української Національної Ради, яка — ще перед заприєженням Державного Секретаріату — вложила на нього обов'язок: поробити потрібні заходи для з'єднання всіх українських земель в одну державу.

Як тільки українські землі бувшої австро-угорської монархії дістали змогу будувати своєласне державне життя, на всіх цих землях не було Українця, який не відчував би і не розумів би, що всі наші змагання повинні ми звернути для здійснення ідеалу державного з'єднання всіх українських земель.

Та коли одні стояли на тім, що шляхом до здійснення цього ідеалу повинно бути негайне проголошення приолучення українських земель бувшої австро-угорської монархії до істинної наддніпрянської української держави, — інші заступали думку, що державне з'єднання всіх українських земель може настутити тільки таким шляхом, що ми тут, а наши закордонні брати там укріпляти муть українську державність в тій цілі, щоби відповідні хвили з'єднатися в один національно-державний організм.

Сей останній шлях — на який велить вступити Державному Секретаріатові недільна ухвали Української Національної Ради, — вважаємо ми сдіно правильним.

Бо що значило би негайне проголошення приолучення українських земель бувшої австро-угорської монархії до істинної наддніпрянської української держави? Що тим самим найвищу державну владу і на сих наших землях мав би той сам гетьманський уряд, який з наддніпрянської України зробив найреакційнішу в світі державу з обмосковленим державним апаратом, — одним словом: відреставрував на Україні царську Росію.

Чи можемо ми негайно прилучитися до такої держави?

Побіч цього внутрішнього мотиву треба звати під увагу також мотив міжнародний.

З огляду на те, що Австро-Угорщина перестала існувати та що на її місце вступили національні держави, утворені зі складових частей, — всі ті держави мусять мати заступництво на міжнароднім мировім конгресі. Мусить його мати й наша наддніпрянська Україна. Та чи буде воно признане наддніпрянській Україні, коли-бі її як державу мав заступити гетьманський уряд, — уряд, утворений під опікою тих реакційних державних сил Німеччини, які з самій Німеччині вже зникли з лиця землі і яких західні держави за ніцою в світі не хотіли призначити стороною на міжнароднім мировім конгресі? Отже може статися так, що наша наддніпрянська Україна може бути на міжнароднім мировім конгресі єдиним речником цілого українського народу. Чи маємо ми право зіркатися з цього вигляду, прилучаючись до істинної над-

РЕДАЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10., Н. пав.
Конто пошт. шах. 26.729.
Адреса тел.: "Діло—Львів".
Часло тел. 565.
Редакція не зберігає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
житично . . . . . 5 — К.
чвертьрічно . . . . . 15 — *
піврічно . . . . . 28 — *
цілорічно . . . . . 56 — *
у Львові (без доставки):
житично . . . . . 4 — К.
чвертьрічно . . . . . 12 — *
піврічно . . . . . 22 — *
цілорічно . . . . . 44 — *
в Італії:
піврічно . . . . . 28 — М.
цілорічно . . . . . 56 — *
За заміну адреси
платити ся 50 с.

Ціна оголошень:
Рядок відомостей, ділові записки
або Кота жіль 20 с. в кожній
1 к. в кварталі 1-180, в окремі
часів згоди передачі на землю
за 2 к. земельні 2 к. Секретар
товариства земель України. Оголош
ення відповідно до земельного
закону. . . . .
Одна прямірник категорії
у Львові . . . . .
на провінції . . . . .

Начальний редактор: Д-р Василь Панайко.

В Німеччині республіка.

Берлін, 12. падолиста.
Урядово доносять через радіотелеграфічну станцію в Науені:

В Берліні і в цілому від столиць інших держав німецького Союзу доконався суспільно-політичний переворот.

Державна влада перейшла в руки соціалістичних націй. Переворот доконався на загал супокті Й. ио, без заколочення господарського ладу і без проливу крові. В богатих місцях команди військові без опору признали нову владу. Німецький міністер війни подався до розпорядимости нового правительства.

Між двома соціально-демократичними партіями — партією більшості (Шайдеман) і меншості (Лібкнект) прийшло після переговорів до порозуміння, вислідом якого є кабінет, у склад якого входять: Еберт, Шайдеман, Ляндберг (від більшості), Гаазе, Дітман і Барт (від меншості). Також демократичні міщанські партії вислали своїх представників у склад кабінету як міністрів фахових, при боці котрих стоять по два товариши міністрів зі складу обох соціалістичних партій.

Провід у політичному кабінеті лежить у руках Еберта і Гаазого.

Правительство заявило, що головною журою Його є тепер задержане внутрішнє порядку і господарського життя.

Незначні ворохобні вірні шарени офіцірів швидко зліквідовано.

Виновників в численних грабежах остро покарано. Майже всі публичні льюкалі відчинені. Праця у фабриках і робітнях майже скрізь іде як звичайно.

НАУЕН, 11. падолиста. Радіотелеграфічна станція в Науен « в руках робітничо-жовіарської Ради.

Антата против польського імперіалізму.

(УТА). Будапешт, 8. падолиста 1918.

Місцеві газети повідомляють, що англійсько-французько-американсько військо зовсім не думав вступити на територію Угорщини. Чутки про військову допомогу союзників Польщі зовсім недравливі через те, що союзні держави думають, що на праця польського народу жадний народ не робить за них. Всі народи мають новне право самовизначення, тому заради Поляків на політичні права Українії у Східній Галичині, Холмщині Підляшію нічого іншого крім здійснення в культурних державах викликати не може. Програма Вільзона призначає всім народам без винагоду право самовизначення в Його етнографічних границях. Цьому суперечить якожісма тактика Його домагання польського правительства. Польське правительство повинно не тільки домагатися для польського народу самовизначення, вони мусить призвати Його Українців у Галичині, Холмщині, Підляшію, Литовців і Білорусів.

Чехія — член антанти

Кіїв, 7. падолиста 1918.

З Женеви докосяється, що на воєнній конференції в Парижі Клемансо заявив про вступання Чехії в число союзників. Чеський представник перший раз прийшов учасником засідань воєнної ради антанти.

Чорноморська флота для України

(УТА). Севастополь, 8. пад. 1918.

Німецьке командування передало офіційному представникові морського міністерства Української Держави адміралові Клочковському охорону всіх без винятку кораблів чорноморської флоти.

Завіщення оружя на Важоді

НІМЕЦЬКА ГОЛОВНА КВАТИРА, 11. падолиста (Урядово)

На підставі підписання договору про завіщення оружя застосовано сьогодні рано ворожі кроки на усіх фронтах.

**«Не роби другому того,
що тобі не міле!»**

Протест Української Національної Ради
в Парижі.

(УТА.) Женевея, 8. листопада 1918.

По відомостях французьких газет Українська Національна Рада в Парижі ввернулася до президента Вільсона й союзних правителів з протестом проти насильства Поляків над Українцями в Східній Галичині, Холмщині й Підляшшю. В протесті говориться: «в цей час, коли всі народи забули уже давно про свої імперіалістичні стремлення, польський народ, який до про клька місяців живе самостійним політичним життям, хоче вирвати святе право кожного народу, також українського народу за Його самовизначення. Уесь культурний світ потинен прилучився до голосу протесту українського народу і скаже Полякам: „не роби другому того, що тобі не міле!“

Установлення влади У. Н. Р. в краю.

Винники.

Дня 1. листопада 1918 рівночасно з проголосуванням Української Держави відбулися у Винниках вибори Українців, на яких обрано українським повітовим комісарем проф. Пилипа Миська, й він обняв в днем 1. листопада, 1918 вірховну владу у винницькім (судовім) повіті.

Комісаріят зареєстрував передніння урядів і військових інститутів на річ Української Держави та перевів організацію війська в цілі повіті. Військовим командантом місцевого куріння став сотник артилерії Володимир Бородієвич, його заступником була чужий Теodor Mysailov.

Секретарем Комісаріату імені Огній Володимир Домашев, урядником Василь Дерій. При Комісаріаті утворився Повітовий Харчовий Уряд з Евгеном Гавришом на чолі.

Нота У.Н.Р. до Вільзона.

Пан Президенте!

Підписане тимчасове правительство засноване в самостійній державі українських областей дотеперішньої австро-угорської монархії має честь отиць повідомити Вас, Пане Президенте, що по мисли проголошеного Вами права самоизначення, український народ австро-угорської монархії на своїх установчих національних зборах у Львові дні 19. жовтня ц. р. постановив покликати до життя Українську Національну Раду і створити в українських областей дотеперішньої австро-угорської монархії самостійну Українську Державу. Українська Національна Рада укініституувалася тим способом, що вибрали Виконавчий Раді, вложений в 9 членів, котрий має вести як греко-вірменське правительство справи Української Держави.

Підписане правительство має честь в імені її нової Української Держави на ноту пана державного секретаря Зембених Держав, звернену до властивої неістинуочого вже уряду за кордонних справ австро-угорської монархії дні 18. жовтня ц. р. — на ноту, котра в дійсності була звернена до народів бувшої австро-угорської монархії, відповісти ось як:

В загальній ноті австро-угорській державі як такій відмовляється, права до переговорів що-до поганії і миротворческих переговорів тсм, що Чехо-Словакії в Південній Славяні відносяться на всій стопі й що тільки ті народи мають право рішати про свою долю. Про інші народи, між ними і про український народ, котрий в межах бувшої австро-угорської монархії числив понад 41 пів мільйон душ, в неті не вгадаю. Не можуть помислити жовчні Українці бувшої австро-угорської монархії того, що ріжки, які зроблено між народами, які належать на генетичні стопі, в інших народах монархії не віддають їх правил, бо хоч з одного боку таке розрізняння буде що-до питання про вживання оружя до деякого «тунія определені», то вину в другого боку не можна відходити щого з проголошеню Панем Президентом імені самоизначення всіх культурних націй, — всхрече, коли розглянуться о створеннях союза вільних народів і трьох великих в Європі на підставі національної й демократичної свободи.

Український народ має тому повну надію, що може прымінити до себе проголошені Паном Президентом права самоизначення. Підписане тимчасове правительство українського народу австро-угорської монархії побоюється, що нехастні в трактуванню союзниками народів

шії монархії можна звести до того, що деякі в народів цієї монархії в власною школою не по-інформували як слід широкого політичного світу про своє існування і свої цілі; нехай нам буде отже вільно на цім місці вітернути увагу на деякі моменти, що відносяться до українського народу.

Український народ творив від IX. до початку XIII. ст. могуту самостійну старину Київську Державу, котра простягалася від Сину по Дон, а на півдні від до Черного моря. Ця могутна держава, культурний осідок на тодішніх Сході Європи, розвинялась в XIII. ст. тільки для того, що на неї часто нападали й цілковито зруйнували її Ізільські та коочуючі племена. Суміжні держави, а саме Польща й Московщина або т. зв. Великоросія, котрі знаходилися в кращім положенню, використали прекрасне положення по-налеві держави тим способом, що прилучили до себе частини Київської Держави, щоб вкінці в Альошинському договорі 1633 р. Київську Державу, вже тоді відану Україною, від себе піділити.

Як Польща, так і Московщина нишили й використували цей богатий край і брутальним способом гнобили український народ. Польські великі земельні власники захарбували силою ції прости Української Землі, а Московщина пішла так далі, що просто заборонила українську літературну мову.

По розборі Польщі дісталася від Росію і решта України в відмінно телерішнії Східної Галичини, котру придушило до австрійської держави.

Українці боронилися постійно від сотки літ проти національного гнету; вони заснували над Дніпром осібну козацьку республику, котра була зорганізована на широких демократичних основах в виборах гетьманом. Цьому державному організму удалось в XVII. ст. під пануванням гетьмана Хмельницького й Дорошівка зібрати під свою владу всі українські землі, ба навіть в короткім часі цілковито їх освободити. Однак цю організацію вороги в засобами ослабили, а російська царіца Катерина II. скасувала її цілковито. — При тім треба замітити, що український народ у того часу вигорив сам з себе правдиво демократичну й республіканську державну організацію, котра в XVII. і XVIII. ст. одиноко в шлії Европі існує, і що український народ уже тоді мріяв про демократично-конституційну форму правління, загального відіннення якої сподіватися можна щойно наслідком страшної борні народів.

Теперша світова війна принесла з собою також цілковиту війну в положенню українського народу. Одним з найбільших чудес великої борні народів було воскресіння 40-мільйонового українського народу, котрий святає тепер своє величне відродження.

Внутрішній розпад штучно і силою спо-вої царської Росії використав український народ на т., щоб уконститууватися як самостійна демократична, республіканська держава в столичним городом Київом і відбудувати давню Київську Державу.

І хоч зовнішню форму, в якій проявлюється зважання до свободи, на всюди одобрену й хоч молода держава мусила підчинитися вовні чинникам, на всякий випадок можна надіяти, що воскресіша Українська Держава буде існувати і що по мисли Паном Президентом проголошеного права самоизначення народів займе місце в союзі вільних народів. Сподіватися цього требатим більше, що лежить це в інтересі загального світового віру, щоби не створено народ на сході Європи давнього велита, котрий вусів би знову викликати імені рідністю змагання.

Через створення самостійної Київської Держави — увільнено 40 мільйонів Українців від Зброя по Приятії і по ріву Дні, а 4 і пів міл. Українців бувшої австро-угорської монархії, не вражаючи на ідея звільнення всіх українських земель в одну незалежну Українську Державу, зосталися все ще поза межами державної України. Доля її частини українського народу, котрий так сильно змагає до свободи, дзвить нам голоно в серці, тому що Його будуччина все ще непевна і все ще тяжко Й немилосердно губить Його національні вороги Поляки й Мадяри.

Ця жного спорювана національна область Українів у бувшій Австрії сбійме такі краї: так вони Східну Галичину від ріки Сяну в гравичні вістами Ярослав, Сянік вже по ріку Зброя в столицею Львовом — далі північно-східну частину Буковини з містами Чернівці, Сторожинець та Серет вже по ріку Серет і північну сучасну частину так званої Угорського Королівства з комітатами Мукачів та Унгвар. Ця зовсім однозначна область таєрти спадшину цієї великої української нації в всі природні й історичні землі промовляють за тим, щоб ця українська область населення буде віддана її нової нації, що єдині суверенні українські нації.

В добу старої Київської Держави залиша-

ла до неї ціла вище згадана область і Ярослав Мудрий, син великого князя київського Володимира Великого, був тим, що заложив ще Ярослав над рікою Сяном як на західній границі держави від суміжної, тогочасної Польщі. По уладку Київської Держави утворилося на вгадані області самостійне старо-українське князівство галицько-волинське з Холмом, Галичем, Перемишлем і Львовом як в степовими городами, які то князівство потому під Данилом за згоду римського папи в 1254 р. перетворилося на королівство Галичине (зім'я назва Galizia, краєве Galitzien).

При тіні XIII. століття змиєла панувача родина Романовичів і не діло приїзд до того, що незвичайною плодотворною країною витяглися з одного боку жадна рука Мадярів, а другого Поляків, вже наконець Галичину по кількох вистаннях місцевої української людності вайяли Поляки.

Панування Польщі зробило український народ підлідarem на рідній землі. Найбогатіші землі кієвської посіlosti зробували по-просту польські старости (феодальні пані в військової та адміністративної владою). Свобідне сільське населення захоплено, українські міста захоплені польськими урядниками, релігійними ініціативами польськими звичаїми елементами, на основі осібних, королівських привілеїв.

В 1772 р. в першому поділі Польщі відійшло Галичину-Волинськію до австрійського царства, як осібний коронний край. Цей коронний край бувши з егляду на подавлючу більшість місцевого українського населення розвинувся в цію певністю до автономії, української провінції, коли не були захищені нові переміни у внутрішній розвитку австрійського царства, які видала український народ в Його землі на поталу польської меншості.

В 1793 р. саме придбали Австрія части польського королівства, а саме Велике Князівство Краківське з скругою, та князівство Освенцімське й Заторське, що на основі шенбрунського договору в 1809 р. а потім по воєвленню так званої краківської республіки в 1815 р. було влучене вкінці до австрійського пісарства. Ці області називані потім інші «Королівство Галичини та Львівом». Й тим разом утворено в цілому краю штучну польську більшість й гегемонію.

Так знову віддано край без захисту та під час Полякам, на якій засновані споківнічому ворогом української нації.

П'ятьдесят літ накиленого співжиття з Поляками під Австрією, — творить перед безперервною боротьбою українського народу про ти польських гнобителів, що в допомогою центрального правительства знищили своє всю адміністрацію краю, та пізно винесли польськості на уряди і містах. Поруч в тим ішло соціальне використання української народової маси в бому підпірних усіх засобами великих землевласників, так званих польської шляхти.

Все таки удалося українському народові, не зважаючи на все те, витворити із себе численну інтелігенцію, просто вимусити відложение більшого числа середніх шкіл в українською викладовою мовою. Й наконець відмінили до життя імпотати, обіймаки і шлійкрай господарські органи. Національна академія наук під назвою Наукового Товариства ім. Т. Шевченка дозвільши великої куточку праці народу, що бореться за своє вінчілля.

Година визволіла вибила для тієї частини української нації тоді, коли наслідком гоніння від Поляків засновано Київську національну гімназію, а уроки в якій проводилися відкрито українською мовою. Й порожня душа будівля австро-угорської держави почала розвідатися на свої природні складові частини. Так само, як інші браття в Росії використали розпад царської держави, щоб проголосити та зорганізувати Українську національну, суверенну державу, так само покори-стались Українці Австро-Угорщини, щоб на відмінно зібранию в дні 18. жовтня покликати українську конституцію, що дні 19. жовтня відкрила українську «область дотеперішньої австро-угорської монархії проголосила самостійною українською державою» в Львові як столицю.

Заснування цієї нової держави потифікується отсмін Пану Президентові з боку Вікторіо-Вікторія Відділу Української Національної Ради як провізоричного правительства.

Держава територія цей держави обімає такі області:

1. Цлу так звану Східну Галичину, або країні області Галичину (колишнє староукраїнське галицько-волинське князівство) з рікою Сяном, як західною границею включно в так званим краєм Лемків (Лемківщина), що належить до західної Галичини, але має сувійну українську більшість.

2. Українську частину Буковини, а саме по-літичні округи: Вижниця, Кіцмань, Заставне і Вашківці й части окружів Сторожинець І Сегет, та наконець:

3. Українську полосу східно-північної Угорщини, яка складається в комітатів Мармарощ, Угоча, Берег, Унг, Земплин, Шарош І української частини Сенського комітату, державну область з 7 мільйонами населення, при чому Україні творять більшість понад 70 проц., загального населення.

Пане Президенте!

Як можна буде очікувати, національні вороги українського народу, що завдали насильству так добре почутіся на українській землі, відносять все ще претензії на поодинокі частини нашої української держави. Вони роблять їх, хоч теперішніх всесвітніх війни захопили імперіалізм І анексіонізм, і хоч завдали проголошенням Павла Президентом ідеї нашої вільної волі, демократії І національного визволення тих народів, що стали самостійними, в житті людства настає нова ера, яка своїм руham обімає в шіло гідно увесь світ І трохи фу від усіхнім брутальним насиліям.

Особливо поляки не хотіть розійтися з українською Галичиною, так як і в українською Холмщиною І Підляшем, країні невибачно плодогітним І богато вивіноганим природним богащем, та намагаються ріжними способами діпнти того, щоб цей край дістався Польщі. Довгий час жертвували всі Габбурські династії корону як шину за Східну Галичину, потім увійшли в союз з мадзарськими по-ділками, гр. Буряном гр. Андрашем і гр. Браніку, що також побоювались, що всі вони могли втратити їх до кости висмоктане українське насе-лення, й це тих спірбітництво післітичних анкористувачів все ще триває, з очією польського народу, що примильється до республіканської форми правління, привів до упадку австро-польську розвідку в самім Польськім Королівстві.

Тепер ще ріжні польські політики намагаються обдурити великий політичний світ тим, що вони селендуть про необхідність далеко на сході положеної стратегічної границі, або по-кликують си на іхню мінімальну культурну роботу в українській граничній області, — все докази, що відбиваються, як від великої стіни, від Панським Президентом поставленої засади, що польська держава може обімати тільки безпечно польські землі, й що кожному народові його території мусить бути признане найпо-шире право самовизначення.

Оскільки розходитья о життю культури роботу Поляків на сході, була це "культурна творчість" піоніаторів, з другого боку лиха гоподарка скорумпованого польського уряду, яка полягала на протекції, демографізмі І безпартності, як це нікак не піддається 80-ти польська адміністрація в Австро-Угорщині.

Україні бажають польську народову, щоб він мгновіно розвивавсь у власній державі на свій етнографічній суботі, Україні бажають жити в прямінках відносинах з усіма сусідами, які нині також в польським народом. Коли однажа мало сповісти бажання польських анексіоністів та від небудь частини української території мала бути влучена до Польщі, як обставина мусіла перешкодити сусідським відносинам і теж в найближчій майбутності з грифами буде в Європі на європейському сході. Тільки розмежування після етнографічних принципів поміж Полякіми, Українцями І Москвичами Й суперене особною суперинкою держави для кожного з цих народів в коле забезпечити трикій мир на європейській сході, бо саме українська східна Галичина творить в теперішній війні пред'єкт, за посідання якого люді ка кров течію трусливалися.

Пане Президенте!

Українці є народом, котрий нескрізь демократично І себодоблює почуває в думці, й юні далекі від того, щоб передати насилья на національний меншині в їх державі. Найважливішим доказом є те, що наша конституція у Львові при своєму відкритті відзначило націсів булої конституції призначила Жидів за скромну й забезпечені землі пропорціонально відповідно до прав, культурно-національну автономію І заступництво в правительстві для береження преслівих національних меншин при будові нового державного життя не основою загального, але, багато зрештою — тута голосування, які відбулися в меншості на престорії держави, себто Жиду, що чигдіть мілони хочуть української держави та в шаху

силою повстають проти цього, щоб ще коли перейти від польського панування.

Пане Президенте!

В Америці живе 10 тисячі Українців, які тим найшли вічну Ідею вільної людській горожі не радо та в звичності сповідують свої громадянські обов'язки. Підприємецькість глядить також в надію та довірю на Президента, як на того великого державного мужа та місцевителя, що вказав цілому культурному світу нові шляхи співжиття І справедливо прославлений як основатели нової доби в історії людства. Прохаемо Вас, пане Президенте, прийняти воскресину нашої держави до ласкавого відома І вияти демократичний народ України, що перешов стільки тяжких іспитів, під свою ж гутні опіку.

Наша держава хоче рішити сама в змісі самоозначення про свою будувальність І скаже також суверенно після дальнішого розвитку відносин, чи скоче ліштися далі самостійною, або прилучиться до державної України, що в кождім разі віллодівся віднесеню бажання цілого народу національно зединитися в одній українській державі, — І затримує для себе право мати своїх власних вступників на загальній мировій конференції, щоб бути в силі в повній цілості виконати право самоозначення українського народу.

В змісі повіщеної війни держави, підписане правителство застерігається як найрішучіше проти того, щоб так званий міністер австрійських справ застело-угорської монархії складав які небудь заяви, або вів перевози, які торкадися українських областей дотеперішньої австро-угорської монархії, бо до цього виникло й одинсько має право підписати правительство.

В доповненню долучаємо дотеперішні основні ухвали Української Національної Ради І Вісновкового Виділу до ласкавого розгляненя.

Прийміть, пане Президенте, заяву нашого найглибшого піважання.

Відень, 26. жовтня 1918 р.

Виконавчий Виділ Української Національної Ради Української Держави на українських обласях бувшої австро-угорської монархії.

Засідання Ради

Державних Секретарів.

Львів, 12. падолиста 1918.

В цілію, 10. с. м. о год. 4. попол. відбулося засідання Ради Державних Секретарів. В першу чергу на розгляд Ради прийшла справа вислання дипломатичних заступників до Києва, Берна (Швайцарія), Берліна, Відня, Будапешту, Загребу І Праги з метою нотифікувати створення Західно-української Держави та навязати дипломатичні зносини з Українською Державою, Німеччиною, Швайцарією та державами, що повстали на розвалинах бувшої Австро-Угорщини.

Тимчасове заступство інтересів нашої держави в Києві поручено п. Грицеві Микитієви. На дипломатичних представників у вігорі згаданих столицях намічено: др. Олександра Колессу, др. Евгена Левицького (для Берліна), Володимира Темніцького, Івана Левинського (для Швайцарії). Інтереси нашої держави у Відні заступатиме др. Евген Петрушевич, а по його евентуальному виїзді др. Станіслав Дністрянський. Зрештою остаточне призначення поодиноких осіб буде вирішено на найближчому засіданні.

Рада Секретарів постановила скласти секретарятську комісію для справ державних фінансів, до якої мають увійти: секр. фінансових справ др. Кость Левицький, през. скарбового уряду Булик, секр. торговель Ярослав Литвинович, др. Сидір Голубович, дир. Омелян Саєвич, др. Альфред Говикович. Комісія має право кооптації фахових сил і знавців фінансовості. Завданням цієї Комісії предложити Раді Державних Секретарів фінансовий проект.

Секр. земельних справ др. Степан Баран обговорив загальний начерк земельної реформи. Рада Держ. Секретарів поширила йому виробити і внести на розгляд Ради Секретарів відповідний законопроект, котрий по переведенню основної дискусії буде внесений на розгляд У. Н. Р.

Поодинокі Секретаріяти урядуватимуть поки-що в бюрох бувшого намісництва. Там теж збиратиметься на засідання і Рада Державних Секретарів.

Чернівці в українських руках.

(УТА.) Київ, 8. падолиста 1918.

Українська телеграфна Агенція доносить в Будапешту:

По відмінням кінцевих газет, українські

частини 41. I 24. піхотних полків зайняли північну частину Буковини разом в Чернівцями. Вся влада в руках Буковинської Української Ради. Швидкі частини Буковини зайняли Румунії. Між обома військовими частинами немає жодних боїв. Людність надзвичайно вдоволена переходом влади в українські руки. Організація оборони вже енергійно. Сподіваються, що між Румунією І Українськими прийде до повної згоди щодо поділу Буковини.

Союз України в Доком I Кубаню.

Київ 8. падолиста 1918.

"Кіевская Мысль" доносить, що в дипломатичних кругах у звязку з витворенням міжнародним положенням І ліквідацією війни оспівують, що правительство Української Держави постановило поробити в найближчім часі кроки в цій створення тісного союзу між державами, що повстали на території російської держави.

Форма майбутнього тісного союза поки ще неясна; намічено тільки загальні нариси найближчого дипломатичного порозуміння. В першу чергу має повстати тісний союз між Доном, Кубаню І Україною. З цього приводу протягом тижня відуть оголосити спеціальний акт, котрий означить дальші взаємні відносини між окремими частинами бувшої Росії.

Має наступити також установлення тісних зносин між Україною І терським козацтвом. Дипломатичні круги поробили рішучі заходи, щоб установити тісні зносини з Фінляндією, Польщею І Грузією, а також в Сибіру.

Міністерство закордонних справ поробило ряд кроків для закріплення тісного союзу з буршою австрійською Східною Галичиною. З цією метою в найближчих дінях установляється українська місія у Львові.

З Сербії.

Одеса, 6. падолиста 1918.

Радіотелеграма з 1. падолиста повідомляє, що сербський наслідник престола, през. Пашич і королівський двір урочисто вступили до Білграду. Держави порозумілися лишили Сербам свободу діяння по «брегах Дунаю».

Шлях Сербія, як повідомляють з Паризя, очіщена від ворога. За час цілої операції на македонським фронті держави порозумілися за-брали 105.871 полонених, 2.064 гармат, 14.639 машинових кілців і 1.193 метрових мін.

З КИМ ВОЮЄМО.

Львів, 12. падолиста 1918.

Польські суспільноти у Львові дуже тажко погодяться з фактом переходу столиці скономічно української землі в руки властивих її господарів, дарма що весь край на схід від Сену вже в цілості в руках українських властів і про актуалізацію сего Фацту польська провінційська суспільність, баччи себе тут лишень малочисленними зайдали, аже Й не важиться думати. Тай в самім Львові переважна частини польської людності прозирає, що історії вже не завернута і що в нинішній епохальній добі перебудовування Європи на національних основах також і давна столиця князя Льва мусить пристягти свій первісний національний характер. І розумніший загал польської людності у Львові, годячися поневолі в ісовою історичною течію, здергався, бодай досі, від оружних виступів проти української бойової сили. Ставлять опір тільки елементи, ре-крутовані І шумовини польської людності, організованих, що правда, горсткою шовіністичних очайдулів, в роді польських легіонів І т. п. Тому способ боротьби, ведений тими витагами в українським зійськом, що обсадило Львів, відповідає впливні характерові сего уоруженого шумовині І нашим славним воякам приходитьсь зводити з імені трудній бої. Та недалекий час, коли польські бойові витаги будуть безпощадно роздавлені І в столиці чоловікі Української Держави настане нормальне життя.

Для характеристики ворожої бальної сторони подамо ряд фактів, які говорять найкрасше. Жажда рабунку І на жиці се були перші мотиці, якими кермушавською польською шумовині, хапаючи за оружжя І виступаючи проти Українців. Уоружені польські витаги розграбили перш усього великий магазин на головній вулиці І рознесли військові військові вагони. Коли вони від іди вступили в вулиці Ярославські, рабінки кинулись на величі пропілів магазинів та міш склади бувшої австрійської армії, що

